

KOLIN
HUVER

Sa nama
se
završava

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Colleen Hoover
IT ENDS WITH US

Copyright © 2016 by Colleen Hoover
Originally published by Atria Books, a Division of Simon
& Schuster, Inc.

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za mog oca,
koji je davao sve od sebe da ne bude najgori što može.*

*I za moju majku,
koja je dobro pazila da ga nikada ne vidimo kada je najgori.*

Deo prvi

Prvo poglavlje

Dok sedim ovde, opkoračivši ivicu, i gledam bostonske ulice s dvanaestog sprata, ne mogu a da ne razmišljam o samoubistvu.

Ne *svom*. Život mi se dovoljno dopada da ga proživim.

Usredsređenija sam na druge, kao i na to kako se odlučuju da naprosto prekinu sopstveni život. *Da li ikada zažale zbog toga?* U trenutku nakon što dignu ruke od svega i u sekundi pre konačnog udarca u tlo – tokom tog kratkog bestežinskog stanja mora da nastupi makar zrnce kajanja. Da li gledaju tlo kako hrli da ih prihvati i razmišljaju: *Jebote, ovo je baš bila glupa zamisao.*

Iz nekog razloga, mislim da ne.

Mnogo razmišljam o smrti. Naročito danas, uzimajući u obzir da sam upravo – pre dvanaest sati – održala jedan od najzapaženijih posmrtnih govora kojima su žitelji Pletore u državi Mejn ikada prisustvovali. Lako je moguće da bi se mogao smatrati mojim najkatastrofalnijim govorom. Valjda to zavisi od toga koga pitate, moju majku ili mene. *Moja majka, koja nakon ovoga danas verovatno neće razgovarati sa mnom čitavih godinu dana.*

Nemojte me shvatiti pogrešno; posmrtni govor koji sam održala nije bio dovoljno prostački da bi ušao u istoriju, kao onaj što ga je Bruk Šilds održala na sahrani Majkla Džeksona. Ili onaj koji je održala sestra Stiva Džobsa. Ili brat Pata Tilmana. Ali na svoj način – bio je impresivan.

Isprva sam bila nervozna. Na kraju krajeva, bila je to sahrana vajnog Endrua Bluma. Voljenog gradonačelnika mog rodnog grada Pletore u državi Mejn. Vlasnika najuspešnije agencije za promet nekretninama u gradu. Supruga visokocenjene i obožavane Dženi Blum, najvoljenije učiteljice u celoj Pletori. I otac Lili Blum – one čudne devojke čupave riđe kose, koja se jednom zaljubila u beskućnika i tako silno osramotila svoju celu porodicu.

To sam vam ja. Ja sam Lili Blum, a Endru je bio moj otac.

Čim sam danas održala posmrtni govor posvećen njemu, sela sam na avion i vratila se pravo u Boston, pa se popela na prvi krov koji sam mogla da nađem. *Opet, ne zato što sam sklona samoubistvu.* Ne nameravam da se smandrljam s ovog krova. Samo sam zaista žudela za svežim vazduhom i tišinom, a dođavola, toga nema na trećem spratu mog apartmana bez ikakvog pristupa krovu, pri čemu u njemu živi i moja cimerka koja voli da peva.

Doduše, nisam uzela u obzir koliko će ovde biti hladno. Nije nepodnošljivo, ali nije ni prijatno. Makar vidim zvezde. Mrtvi očevi, izluđujuće cimerke i nezgodni posmrtni govori ne deluju baš toliko grozno kada je noćno nebo dovoljno vedro da doslovce osećate veličanstvenost svemira.

Volim kada se od pogleda na nebesa osećam beznačajno. Dopada mi se ovo veče.

Pa... dopustite da izmenim svoje reči kako bi prikladnije oslikavale moja osećanja u prošlom glagolskom vremenu.

Dopadalo mi se ovo veče.

Ali, na moju veliku žalost, vrata su se upravo otvorila uz takav tresak da sam očekivala da će se neki čovek prosuti kroz njih na krov. Vrata su se zatvorila, opet uz tresak, pa se začuo bat hitrih koraka kako prelaze preko krova. Nisam ni digla pogled. Ko god da je to, najverovatnije me neće ni primetiti kako sedim na ivici levo od vrata. Ta osoba je izašla iz hodnika u tolikoj žurbi da neću biti kriva ako pretpostavi da je sama.

Tiho sam uzdahnula pa sklopila oči i naslonila glavu o zid iza sebe, proklinjući univerzum jer mi je izmakao ovaj spokojni trenutak introspekcije. Najmanje što bi univerzum mogao danas da učini za mene jeste da se postara da je to žena, a ne muškarac. Ako ću već da imam društvo, radije bih da bude ženskog pola. Žilava sam za svoj stas i verovatno bih u većini slučajeva mogla da se nosim s bilo kime, ali osećam se previše prijatno da bih bila sama s nepoznatim muškarcem na nekom krovu usred noći. Možda bih se zabrinula za svoju bezbednost pa poželela da odem, a zaista ne bih da idem odavde. Kao što već rekoh... ovde mi je prijatno.

Napokon sam dozvolila da mi pogled poleti ka obrisu što se naginjao preko ograde krova. Sreća je tako htela da to bude definitivno muško. Iako se naginjao preko ograde, bilo mi je jasno da je visok. Široka ramena bila su u potpunoj suprotnosti s time kako se nekako krhko držao za glavu. Jedva da sam razaznavala silovito gibanje njegovih leđa dok je duboko disao.

Delovao je kao da je na samom rubu sloma. Nosila sam se mišlju da kažem nešto kako bih mu stavila do znanja da nije sam, ili da se nakašljem, ali između mog razmišljanja o tome i sprovođenja toga u delo, on se naglo okrenuo i šutnuo baštensku stolicu iza njega.

Lecnula sam se dok je škripala preko krovne terase, ali pošto on nije bio uopšte svestan da ima publiku, nije stao samo na jednom udarcu. Šutirao je stolicu iznova i iznova, ali umesto da popusti pod silinom njegovog šutiranja, stolica se samo odmicala sve dalje i dalje od njega.

Ta stolica mora da je napravljena od neke plastike za primenu u vojsci.

Jednom sam gledala kako moj otac tera kola u rikverc preko baštenskog stola od takve plastike, a taj sto mu se praktično nasmejao u lice. Ulubio je branik, ali sto nije ni ogrebao.

Ovaj mora da je shvatio da ne može da izađe na crtu tako visokokvalitetnom materijalu, jer je napokon prestao da šutira stolicu. Sada stoji nad njom, stežući pesnice pored bedara. Iskrena da budem, pomalo mu zavidim. Evo tog lika kako iskaljuje bes na baštenskom nameštaju kao pravi baja. Očito mu je dan bio usran koliko i moj, ali dok ja suzbijam bes sve dok se ne ispolji u vidu pasivne agresije, ovaj tip je našao sebi ventil.

Moj ventil je bilo baštovanstvo. Kad god sam bila pod stresom, samo bih izašla u dvorište i počupala svaki korov koji bih videla. Ali otkad sam se doselila u Boston, pre dve godine, nemam dvorište. Ni terasu. Nemam čak ni korov.

Možda bi valjalo da investiram u baštensku stolicu od jake plastike.

Posmatram ga još malo, pitajući se da li će se ikada pomeriti. On samo stoji i zuri u onu stolicu. Šake mu više nisu stisnute u pesnice. Podbočio se i ja tek sada vidim kako mu je majica uska oko bicepsa. Drugde mu stoji lepo, ali ruke su mu ogromne. Počinje da kopa po džepovima ne stajući dok nije našao šta je tražio i – sigurna sam da u pokušaju da se ratosilja ostataka besa u sebi – pali džoint.

Imam dvadeset tri godine. Završila sam koledž i probala sam jednom ili dvaput istu tu drogu za rekreativne namene. Neću da osuđujem tog lika zbog potrebe da se naduva u privatnosti svoje samoće. Ali u tome i jeste stvar – nije *sam*. Samo toga nije svestan.

Vuče dug dim iz džointa i počinje da se okreće nazad prema ivici krova. Primećuje me pri izdisaju. Zaustavlja se istog trena kada nam se pogledi sreću. Na licu mu se ne vidi zatečenost niti da mu je smešno što me je ugledao. Stoji jedno tri metra od mene, ali zvezde sijaju dovoljno jako da mu vidim oči dok me lagano odmeravaju od glave do pete, ne otkrivajući ni pomisao. Ovaj lik teško otkriva karte. Pogled mu je oštar, a usne snažno stisnute, kao da je muška verzija *Mona Lize*.

„Kako se zoveš?“, pita me.

Osećam kako mi njegov glas bruji u stomaku. To ništa ne valja. Glasovi bi trebalo da se zaustave u ušima, ali ponekad – zapravo, ne baš često – nečiji glas zna da mi se provuče kroz uši i prostruji pravo niz telo. Njegov glas je jedan od takvih. Dubok, samouveren i pomalo kao maslac.

Pošto mu ništa nisam odgovorila, on opet prinosi džoint ustima i uvlači još jedan dim.

„Lili“, napokon kažem. *Mrzim svoj glas*. Zvuči preslabo da bi dopro i do njegovih ušiju, a kamoli odjekivao *njegovim* telom.

On malčice diže bradu i klimne glavom ka meni. „Lili, da li bi, molim te, sišla odatle?“

Nije baš da nisam primetila njegovo držanje dok mi se nije obratio. Sada stoji potpuno pravo, čak ukočeno. Skoro kao da se boji da ću pasti. *Neću*. Ograda ovog krova je najmanje trideset centimetara široka, a uglavnom sam

nagnuta ka krovu. Lako bih se uhvatila za nešto pre nego što se survam, a i vetar duva ka meni, pa bi mi zato bilo teže da padnem.

Na tren sam spustila pogled na svoje noge, pa opet pogledala njega. „Ne, hvala. Ovde mi je sasvim prijatno.“

On se malčice okreće, kao da ne može da gleda u mene. „Molim te, siđi odatle.“ To sada više zvuči kao zahtev, iako je izustio reč *molim*. „Ovde ima sedam praznih stolica.“

„Skoro šest“, ispravljam ga, podsećajući ga na to da je upravo pokušao da ubije jednu od njih. Njemu moj odgovor nije smešan. Pošto nisam poslušala njegovo naređenje, prilazi mi za par koraka.

„Deset centimetara te deli od pada u smrt. Toga mi je dosta za jedan dan.“ Opet mi pokazuje da siđem. „Budiš nervozu u meni. A neću ni da spominjem to što mi kvariš trip.“

Prevrnula sam očima i prebacila noge na krov. „Ne daj bože da džoint propadne.“ Skočila sam s ograde i obrisala dlanove o farmerke. „Bolje?“, upitala sam pošavši prema njemu.

Izdahnua je, kao da je zadržavao vazduh sve vreme dok me je gledao kako sedim na ivici. Prošla sam pored njega zaputivši se ka delu krova odakle se pružao lepši pogled, i dok sam to radila, nisam mogla a da ne primetim koliko je on nesrećno sladak.

Ne. Nazvati ga slatkim bila je uvreda.

Ovaj lik je *prelep*. Izuzetno je negovan, vidi se da ima para i izgleda da je nekoliko godina stariji od mene. Bore mu se nabiraju u uglovima očiju dok me prati pogledom, a usne kao da su mu ljutito izvijene čak i kada se ne mršti. Kada sam stigla do strane zgrade koja gleda na ulicu, nagnula sam se preko ograde i zagledala u automobile, pokušavajući da ne odajem utisak da me je zadivio. Već mi je po njegovoj frizuri jasno da je on čovek koji lako impresionira druge, pa

nemam namere da mu hranim ego, mada on ništa nije ni učinio kako bi me naveo da pomislim da uopšte *ima* ego. Ipak, on nosi *Barberi* majicu, a ne znam da li sam u životu bila u društvu nekoga ko može da priušti sebi da tek tako nosi *Barberi* majicu.

Začula sam korake kako mi prilaze, a onda se nagnuo na ogradu pored mene. Krajičkom oka sam ga gledala kako uvlači još jedan dim iz džointa. Kada je završio, ponudio ga je meni, ali odbila sam. Ne treba mi da budem naduvana dok je ovaj pored mene. Njegov glas je sam po sebi droga. Uхватила me je neka želja da ga ponovo čujem, pa sam mu bacila pitanje kao psu kosku.

„Nego, što te je ona stolica toliko naljutila?“

Gleda me. *Zaista* me gleda. Pogled mu se susreo s mojim i on samo prodorno zuri u mene, kao da su mi sve tajne ispisane na licu. Nikada u životu nisam videla oči tamne kao njegove. Možda i jesam, ali ove deluju tamnije kada su na tako upечатljivom čoveku. Ne odgovara mi na pitanje, ali moju radoznalost nije tako lako utomiti. Ako me je već naterao da siđem s vrlo spokojne i prijatne ivice krova, onda ima da me zabavlja odgovorima na moja nepristojna pitanja.

„Je li posredi žena?“ raspitujem se. „Da li ti je slomila srce?“

On se na to pitanje malčice zasmejao. „Kamo sreće da su moji problemi tako trivijalni kao što su ljubavni jadi.“ Naslanja se na zid, kako bi mogao da se okrene licem prema meni. „Na kom spratu živiš?“ Liže vrhove prstiju pa gasi džoint i vraća ga u džep. „Nisam te ranije zapazio.“

„To je zato što ne živim ovde.“ Pokazala sam ka svom stanu. „Vidiš onu zgradu osiguravajućeg društva?“

Čkilji u pravcu u kom pokazujem. „Aha.“

„Živim u zgradi pored nje. Preniska je da bi se videla odavde. Ima samo tri sprata.“

Opet je okrenut prema meni, laktom se naslanjajući na ivicu. „Ako živiš tamo, šta tražiš ovde? Da tvoj dečko nije u ovoj zgradi?“

Od te njegove primedbe osećam se nekako jeftino. Previše je lako – amatersko muvanje. Ovaj lik izgleda tako da naprosto znam da je veštiji. To me navodi na pomisao da bolje fore čuva za muvanje žena koje smatra dostojnim toga.

„Lep vam je krov“, odgovaram mu.

Izvija obrve, tražeći dodatno objašnjenje.

„Htela sam da se nadišem svežeg vazduha. Došlo mi je da odem negde gde mogu da budem sama sa svojim mislima. Otvorila sam *Gugl Zemlju* i našla najbližu stambenu zgradu s pristojnom krovnom terasom.“

Nasmešio se gledajući me. „Makar si ekonomična“, kaže on. „Dobro je imati tu osobinu.“

Makar?

Klimam glavom, jer *jesam* ekonomična. A *jeste* dobro imati tu osobinu.

„Otkud ti potreba za svežim vazduhom?“, pita me on.

Danas sam sahranila oca i održala veličanstveno katastrofalan posmrtni govor, pa se sada osećam kao da ne mogu ni da dišem, eto otkud mi ta potreba.

Opet se okrećem ka ogradi i lagano ispuštam uzdah. „Možemo li neko vreme naprosto da ćutimo?“

On kao da oseća olakšanje zato što sam ga zamolila da ćuti. Naslanja se preko ivice i pušta jednu ruku da mu se oklembesi dok zuri u ulicu. Neko vreme tako stoji, a sve to vreme ja zurim u njega. Verovatno je toga svestan, ali izgleda da ne haje.

„Prošlog meseca je jedan lik pao s ovog krova“, kaže.

U nekoj drugoj prilici bi me nerviralo što ne poštuje molbu da ćuti, ali malčice sam zainteresovana.

„Da li je to bio nesrećan slučaj?“

Sleže ramenima. „Niko ne zna. To se desilo predveče. Njegova žena je ispričala da je spremala večeru, a on joj je kazao da će se popeti ovde da fotografiše zalazak sunca. Inače je po zanimanju bio fotograf. Kaže da se naginjao preko ivice da bi fotografisao siluetu grada, pa se okliznuo.“

Pogledala sam preko ivice krova, pitajući se kako neko uopšte može da dovede sebe u situaciju da slučajno padne. Ali onda sam se setila da sam pre svega nekoliko minuta ja sedela tako da mi je ograda krova bila među nogama.

„Kada mi je sestra ispričala šta se desilo, jedino mi je na pameti bilo da li je uspeo da fotografiše to šta je hteo. Nadao sam se da njegov aparat nije pao skupa s njim, jer bi to bila baš šteta. Znaš? Da umreš iz ljubavi prema fotografiji, a da ne uspeš da okineš poslednju fotku, koja te je i koštala života?“

Smejem se na tu njegovu pomisao. Mada, nisam sigurna da je trebalo da se nasmejem na to. „Da li ti uvek pričaš šta ti je na umu?“

Sleže ramenima. „Većini ljudi – ne.“

To mi mami smešak. Dopada mi se to što me on i ne poznaje, ali iz ko zna kog razloga, ne smatra me *većinom ljudi*.

Naslanja se leđima o ivicu i ukršta ruke preko grudi. „Jesi li rođena ovde?“

Odmahujem glavom. „Ne. Doselila sam se iz Mejna nakon što sam diplomirala.“

Nabira nos i to je pomalo seksi. Da gledam tog lika – u *Barberi* majici i sa frizurom od dvesta dolara – kako se krevelji.

„Dakle, završila si u bostonskom čistilištu, je li? To mora da je bezveze.“

„Kako to misliš?“, pitam ga.

Izviđa mu se krajičak usana. „Turisti se prema tebi ponašaju kao da si odavde; lokalci se prema tebi ponašaju kao da si turista.“

Smejem se. „Au. To je baš tačan opis.“

„Ovde sam dva meseca. Još nisam ni stigao do čistilišta, tako da si ti bolja od mene.“

„A šta tražiš u Bostonu?“

„Stažiram. A i sestra mi živi ovde.“ Lupka nogom i dodaje: „Zapravo, tačno ispod nas. Udala se za jednog Bostonca koji se razume u visoku tehnologiju, pa su kupili ceo poslednji sprat.“

Pogledala sam naniže. „Ceo poslednji sprat?“

Klima glavom. „Taj srećković radi od kuće. Ne mora ni da se izvuče iz pidžame, a godišnje zarađuje sedmocifrenu platu.“

Zaista srećković.

„A kakvo stažiranje? Ti si lekar?“

Opet klima glavom. „Neurohirurg. Ostalo mi je manje od godinu dana stažiranja, a onda je sve zvanično.“

Ima stila, učtiv je i pametan. *Pa još i duva.* Da je ovo ispitno pitanje, završavalo bi se s *pronadi uljeza.* „Da li bi lekari trebalo da duvaju?“

Smeška se. „Verovatno ne. Ali ako povremeno ne udovoljavamo sebi, daleko više nas bi se bacalo s krova, to ti garantujem.“ Okreće se napred i naslanja bradu na ruke. Oči su mu sada sklopljene, kao da uživa u tome da mu vetar duva u lice. Ovako ne izgleda onoliko opasno.

„Hoćeš li da ti kažem nešto što samo lokalci znaju?“

„Naravno“, odgovara on, opet me gledajući.

Pokazujem ka istoku. „Vidiš onu zgradu? Onu sa zelenim krovom?“

On klima glavom.

„Iza nje se nalazi jedna zgrada, u Ulici Melčer. Na toj zgradi je podignuta kuća. Baš prava kuća, podignuta na krovu zgrade. Ne vidi se s ulice, a zgrada je toliko visoka da malo ljudi uopšte zna za nju.“

Deluje zadivljeno. „Zaista?“

Klimam. „Videla sam je na *Gugl Zemlji*, pa sam istražila. Izgleda da je dozvola za izgradnju te kuće izdata 1982. Zar to nije kul? Živeti u kući na vrhu zgrade?“

„Imala bi ceo krov za sebe“, kaže on.

Toga se nisam setila. Da sam ja vlasnica te kuće, mogla bih tamo da imam baštu. Imala bih izduvni ventil.

„Ko tamo živi?“, pita on.

„To niko ne zna. To je jedna od velikih misterija Bostona.“

Smeje se, pa me upitno gleda. „A postoji li još neka velika misterija Bostona?“

„Tvoje ime.“ Istog trenu dok to izgovaram, lupam se dlanom po čelu. To baš zvuči kao otrcano muvanje; sada mi ne preostaje ništa drugo nego da se smejem samoj sebi.

On se smeši. „Rajl“, kaže. „Rajl Kinkejd.“

Uzdišem potišteno. „To je baš super ime.“

„Zašto si toliko tužna zbog toga?“

„Zato što bih ja dala sve na svetu da imam super ime.“

„Ne dopada ti se ime Lili?“

Dižem glavu i izvijam obrvu. „Prezime mi je... Blum.“

Ćuti. Osećam kako pokušava da suspregne sažaljenje.

„Znam. To je grozno. To je ime za dvogodišnju devojčicu, a ne dvadesettrogodišnju ženu.“

„Dvogodišnja devojčica će se zvati isto ma koliko da ostaru. Imena ne možemo prerastemo s vremenom, Lili Blum.“

„Na moju veliku žalost“, kažem mu. „Da stvari budu još gore, obožavam vrtlarstvo. Volim cveće. Biljke. Sve što raste.“

To je moja strast. Oduvek sam sanjala da otvorim cvečaru, ali bojim se da ljudi neće misliti da ja to iskreno želim, već da pokušavam da unovčim svoje ime i da cvečarstvo nije moj posao iz snova.“

„Možda“, saglasan je. „Zašto bi to bilo bitno?“

„Valjda nije.“ Hvatam sebe kako šapučem: „*Kod Lili Blum*“. Vidim da se on malčice smeši. „To zaista jeste sjajno ime za cvečarku. Ali imam master iz ekonomije. Zar ne misliš da bih prešla s konja na magarca? Radim za najveću marketinšku firmu u Bostonu.“

„Biti preduzetnica nije prelazak s konja na magarca“, kaže on.

Izvijam obrvu. „Ako posao ne pukne.“

Klima glavom, odobravajući. „Ako posao ne pukne“, potvrđuje. „Nego, kako ti je srednje ime, Lili Blum?“

Ječim, što ga bodri.

„Hoćeš da kažeš da je još gore?“

Hvatam se za glavu i klimam.

„Rouz?“

Odmahujem glavom. „Još gore.“

„Vajolet?“

„Kamo sreće.“ Stežem se, lecnem se pa mrmljam: „*Blosom*.“

Na tren vlada muk. „Majku mu“, izgovara tiho.

„Aha. *Blosom* je mamino devojačko prezime, a moji roditelji su mislili da je to što su im prezimena sinonimi, znak da su suđeni jedno drugome. Stoga, naravno, kada su dobili mene odlučili su se da mi daju ime po cvetu.“

„Tvoji roditelji mora da su baš kreteni.“

Jedno od njih jeste. *Bio je*. „Otac mi je umro ove nedelje.“

Gleda me na tren. „Svaka čast na pokušaju, ali ne primam se.“

„Ozbiljna sam. Zato sam noćas ovde. Mislim da mi je bilo potrebno da se isplačem.“

Gleda me sumnjičavo na trenutak, kako bi se uverio da ga ne zavlačim. Ne izvinjava se, već mu se u očima vidi malčice veća radoznalost, kao da ga to zaista zanima. „Da li ste bili bliski?“

To je baš nezgodno pitanje. Naslanjam glavu na ruke da bih se opet zagledala u ulicu. „Ne znam“, kažem i sležem ramenima. „Kao kćerka, volela sam ga. Ali kao ljudsko biće, mrzela sam ga.“

Na tren osećam kako me gleda, a onda kaže: „To mi se sviđa. Tvoja iskrenost.“

Dopada mu se moja iskrenost. Čini mi se da crvenim.

Neko vreme oboje ćutimo, a onda on kaže: „Da li ponekada želiš da su ljudi otvoreniji?“

„Kako to misliš?“

Čačka palcem parče ispucale fasade sve dok se ne odlomi, pa ga baca preko ivice. „Čini mi se kao da svi lažiraju ko su, a svi smo duboko u sebi podjednako sjebani. Samo što to neki bolje kriju.“

Ili je vutra krenula da ga hvata, ili je naprosto vrlo sklon introspekciji. Bilo kako bilo, to mi je okej. Najviše volim razgovore koji se završavaju bez pravih odgovora.

„Ne mislim da je loše biti malo suzdržan“, bio je moj odgovor. „Gole istine nikada nisu lepe.“

Na tren me samo gleda. „*Gole istine*“, ponavlja. „To mi se baš dopada.“ Okreće se i odlazi na sredinu krova. Namešta leđa jedne ležaljke iza mene i seda na nju. To je baš ležaljka, pa stavlja ruke pod glavu i gleda u nebo. Prilazim ležaljci pored njega i sedam na nju, pa je nameštam tako da sam u istom položaju kao on.

„Reci mi neku голу istinu, Lili.“

„U vezi s čim?“

Sleže ramenima. „Ne znam. Nešto čime se ne ponosiš. Nešto zbog čega ću se osećati nešto malo manje sjebano.“

Zuri u nebo, čekajući moj odgovor. Pogledom pratim liniju njegove vilice, krivu koju opisuje njegov obraz, obris njegovih usana. Veđe su mu zamišljeno nabrane. Nije mi jasno zašto, ali kao da mu je sada potreban razgovor. Razmišljam o njegovom pitanju i pokušavam da iznađem iskren odgovor. A onda, kada mi je došao, skrećem pogled s njega kako bih se opet zagledala u nebo.

„Moj otac je bio nasilan. Ne prema meni – već prema mojoj majci. Toliko bi pobesneo kada se njih dvoje svađaju da bi je ponekad udario. Kada bi se to desilo, narednih nedelju ili dve provodio bi iskupljujući se za to. Kupovao bi joj cveće, ili bi nas izvodio na večere u lepim restoranima. Ponekad je i meni kupovao stvari, jer je znao da mrzim kada se svađaju. Kada sam bila klinka, umela sam željno da iščekujem da se posvađaju, zato što sam znala da će naredne dve nedelje biti super, samo ako je on udari.“ Zaćutala sam. Nisam bila sigurna da sam to i samoj sebi ikada priznala. „Naravno, samo da sam mogla, postarala bih se da je on i ne pipne. Ali nasilje je u njihovom braku bilo neizbežno i pretvorilo se u našu svakodnevicu. Kada sam malo porasla, shvatila sam da je to što ništa nisam učinila značilo da sam podjednako kriva. Uglavnom sam ga mrzela zato što je tako loš čovek, ali nisam sigurna da sam ja išta bolja. Možda smo naprosto oboje loši ljudi.“

Rajl me je zamišljeno odmerio pogledom. „Lili“, kazao je naglašeno, „*loši ljudi* ne postoje. Svi smo mi samo ljudi koji ponekad čine loše stvari.“

Otvorila sam usta da mu odgovorim, ali zanemela sam na te njegove reči. *Svi smo mi samo ljudi koji ponekad čine*

loše stvari. Valjda je to na neki način zaista istina. Niko nije isključivo rđav, niti isključivo dobar. Neki samo moraju da se više trude kako bi suspregli rđavost.

„Na tebe je red“, rekla sam mu.

Kako je reagovao, učinilo mi se da mu možda nije bilo do igranja sopstvene igre. Teško je uzdahnuo i prošao prstima kroz kosu. Otvorio je usta da progovori, pa ih opet zatvorio. Razmislio je malo i napokon progovorio. „Noćas sam gledao kako jedan dečacić umire.“ U glasu mu se čulo da je neutešan. „Bilo mu je tek pet godina. On i njegov mlađi brat su našli pištolj u spavaćoj sobi svojih roditelja. Mlađi brat ga je uzeo i pištolj je slučajno opalio.“

Utroba mi se prevrnula. Bilo je to previše istine za mene.

„Kad su ga doneli na operacioni sto, više ništa nije moglo da se uradi. Svi prisutni – sestre, drugi doktori – svima je bilo žao porodice. *Ti jadni roditelji*, govorili su. Ali kada sam izašao da onim roditeljima kažem da im se dete nije izvuklo, nisam osećao ni mrvicu tuge ili sažaljenja prema njima. Želeo sam da pate. Želeo sam da osećaju sve breme i posledice svoje gluposti, zato što su držali napunjen pištolj nadohvat ruku dva nedužna dečaka. Želeo sam da znaju da nisu izgubili samo jedno dete već da su upropastili život onome koje je slučajno povuklo okidač.“

Isuse Hriste. Nisam bila spremna za nešto tako teško.

Ne mogu ni da zamislim kako porodica može to da prebrodi. „Brat tog jadnog dečaka“, govorim. „Ne mogu ni da zamislim kakve će to posledice ostaviti na njega – da vidi tako nešto.“

Rajl udarcem srednjeg prsta skide nešto s kolena svojih farmerki. „Upropastiće ga za ceo život, eto kakve će posledice imati na njega.“

Okrećem se na bok kako bih ga pogledala, dižući glavu na šaku. „Da li je to teško? Viđati takve stvari svakoga dana?“

On malčice odmahuje glavom. „Trebalo bi da je mnogo teže, ali što sam više okružen smrću, to mi ona više postaje sastavni deo života. Ne znam šta da mislim o tome.“ Opet me gleda pravo u oči. „Kaži mi još jednu. Mislim da je moja gola istina bila malčice uvrnutija od tvoje.“

Ne slažem se s njim, ali pričam mu šta sam to uvrnuto uradila pre svega dvanaest sati.

„Majka me je pre dva dana zamolila da danas održim posmrtni govor za mog oca. Kazala sam joj da mi to neće biti prijatno i da ću previše plakati da bih mogla da govorim pred gomilom sveta – ali lagala sam. Nisam želela to da radim jer mislim da bi posmrtno govore trebalo da drže ljudi koji su poštovali preminulog. A ja mog oca nisam mnogo poštovala.“

„Jesi li ga održala?“

Klimnula sam. „Jesam. Jutros.“ Sedam i nameštam noge ispod sebe dok se okrećem da ga pogledam u lice. „Hoćeš li da čuješ?“

Smeši se. „Apsolutno.“

Skupljam šake u krilu i udišem duboko. „Nisam imala pojma šta da kažem. Jedno sat pre sahrane, kazala sam majci da ne želim to da radim. Odgovorila mi je da je to lako i da bi moj otac želeo da održim govor. Rekla mi je da je dovoljno da izađem za govornicu i kažem pet sjajnih stvari o njemu. I tako... to sam i uradila.“

Rajl se nalaktio, sada delujući još zainteresovanije. Po izrazu mog lica bilo mu je jasno da će biti još gore. „O, ne, Lili. Šta si uradila?“

„Evo, odglumiću ti.“ Ustala sam i obišla ležaljku. Ispravila sam se, ponašajući se kao da mi pogled leti preko iste one krcate prostorije u kojoj sam jutros bila. Nakašljam se.

„Zdravo. Zovem se Lili Blum i ja sam kćerka pokojnog Endrua Bluma. Hvala vam svima što ste nam se danas pridružili dok žalimo za njim. Želela sam da mu odamo počast u ovom trenutku tako što ću s vama podeliti pet sjajnih stvari o njemu. Prva je...“

Pogledala sam Rajla i slegnula ramenima. „To je to.“

On seda. „Kako to misliš?“

Opet sam sela na ležaljku i legla. „Stajala sam tamo cela dva minuta a da nisam rekla ni reč. Ništa lepo nisam mogla da kažem za tog čoveka – samo sam nemo zurila u gomilu sve dok moja majka nije shvatila šta radim, pa kazala stricu da me skloni s podijuma.“

Rajl je naherio glavu. „Da li me ti zezaš? Održala si anti-govor na sahrani rođenog oca?“

Klimam glavom. „Ne ponosim se time. *Mislim* da se ne ponosim time. Hoću da kažem, da sam se ja pitala, on bi bio daleko bolji čovek i ja bih sat vremena provela tamo pričajući o njemu.“

Rajl opet leže. „Au“, kaže odmahujući glavom. „Da znaš da si postala moj heroj. Napušila mrtvog lika.“

„To je neukusno.“

„Da, pa, šta da se radi. Gola istina boli.“

Smejem se. „Na tebe je red.“

„To ne mogu da nadmašim“, odgovara mi on.

„Siguran sam da makar možeš da prideš tome.“

„Vala, ja nisam.“

Prevrćem očima. „Da, možeš. Nemoj da se osećam kao da sam od nas dvoje ja gora osoba. Hajde, reci mi šta si poslednje pomislio a da većina ljudi to ne bi izustila.“

On izvlači ruke ispod glave i gleda me pravo u oči. „Hoću da te jebem.“

Usta mi se sama otvaraju. A onda ih zatvaram.

Mislim da sam ostala bez teksta.

Gleda me praveći se nevešt. „Pitala si me šta sam poslednje pomislio, pa sam ti rekao. Prelepa si. Ja sam muško. Da si sklona vezama na jednu noć, odveo bih te dole u svoju sobu i jebao.“

Ne mogu ni da ga gledam. Od te njegove izjave istovremeno osećam mnoštvo toga.

„Ne zanimaju me veze na jednu noć.“

„Tako sam i mislio“, odgovara on. „Na tebe je red.“

Tako je opušten; ponaša se kao da me nije upravo zabezeknuo.

„Treba mi malo vremena da se povratim nakon toga što si rekao“, kažem mu kroz smeh. Pokušavam da se setim nečega što bi ga ostavilo makar malo zatečenim, ali nikako da pređem preko onoga što je upravo rekao. *Naglas*. Možda zato što je neurohirurg, a ja nikada nisam zamišljala da bi neko tako obrazovan toliko nehajno prosuo reč *jebanje*.

Pribiram se... donekle... pa kažem: „Dobro. Kad smo se već dotakli te teme... prvi tip sa kojim sam spavala bio je beskućnik.“

On se radozno okreće da me pogleda pravo u lice. „Ah, tu priču hoću da čujem.“

Pružam ruku i spuštam glavu na nju. „Odrasla sam u Mejnu. Živeli smo u prilično pristojnom kraju, ali ulica iza naše kuće nije bila u najboljem stanju. Naše dvorište je izbijalo na jednu kuću pored dva napuštena placa, predviđenu za rušenje. Sprijateljila sam se s jednim tipom koji se zvao Atlas i živio u toj kući. Niko osim mene nije znao da on tamo živi. Nosila sam mu hranu, odeću i tako te stvari. Sve dok moj otac nije saznao za to.“

„Šta je uradio?“

Stisla sam zube. Ne znam zašto sam to spomenula, a i dalje svakodnevno teram sebe da ne razmišljam o tome. „Pretukao ga je.“ To je najviše što sam o tome želela da kažem. „Ti si na redu.“

Na tren me ćutke posmatra, kao da zna da ta priča nije ispričana do kraja. Ali onda skreće pogled. „Gadi mi se pomisao na brak“, kaže. „Skoro mi je trideset, a ne želim ženu. *Naročito* ne želim decu. U životu jedino želim uspeh. Mnogo uspeha. Ako to nekome priznam, samo zvučim arogantno.“

„Profesionalni uspeh? Ili status u društvu?“

On odgovara: „Oboje. Svako može da ima decu. Svako može da se venča, ali ne može svako da bude neurohirurg. Time se veoma ponosim. A ne želim da budem samo odličan neurohirurg. Želim da budem najbolji.“

„U pravu si. Zaista zvučiš arogantno.“

Smeši se. „Moja majka strahuje da traćim svoj život zato što samo radim.“

„Ti si neurohirurg, a tvoja majka je *razočarana* tobom?“ Smejem se. „Blagi bože, to je suludo. Da li su roditelji ikada zadovoljni svojom decom? Da li su deca ikada dovoljno dobra svojim roditeljima?“

On odmahuje glavom. „Moja deca neće biti. Malo ljudi je predano koliko ja, tako da ta deca nikako ne bi mogla da me zadovolje. Zato ih neću ni imati.“

„Rajle, zapravo mislim da je to za poštovanje. Mnogo ljudi naprosto odbija da prizna da ne žele decu zato što su sebični.“

On odmahuje glavom. „Oh, ja sam *odviše* sebičan da bih imao decu. A definitivno sam *previše* sebičan da bih bio u vezi.“

„Kako onda izbegavaš da budeš u vezi? Ne zabavljaš se ni sa kim?“

Pogled mu leti ka meni, a na licu mu se javlja omanji kez. „Kada imam vremena, ima devojaka koje zadovoljavaju te

moje potrebe. Toga dobijam napretek, ako me to pitaš. Ali nikada mi nije bilo do ljubavi. Uvek mi je bila više breme nego ma šta drugo.“

Volela bih da ja tako doživljam ljubav. Život bi mi bio mnogo lakši. „Zavidim ti. Što se mene tiče, imam tu predstavu da me negde čeka savršen muškarac. Lako se razočaram i otupim, zato što niko ne može da ispuni moja očekivanja. Osećam se kao da sam u beskrajnoj potrazi za Svetim gralom.“

„Trebalo bi da isprobaš moj metod“, kaže on.

„A to je?“

„Veze na jednu noć.“ Izvija obrvu, kao da mi upućuje poziv.

Drago mi je što je mrak, jer mi obrazi gore. „Nikada ne bih mogla da spavam s nekim ako mi je jasno da to ne vodi nikuda.“ To kažem glasno, ali ne zvučim uverljivo dok mu to govorim.

On uzdiše dugo i lagano, pa se okreće na leđa. „Nisi takva devojka, je li?“ To izgovara s blagim razočaranjem u glasu.

Razočarana sam koliko i on. Nisam sigurna da bih ga odbila kad bi povukao potez, ali možda sam upravo osujetila tu mogućnost.

„Ako ne bi *spavala* s nekim koga si upravo upoznala...“ Opet me je pogledao pravo u oči. „Dokle bi išla?“

Na to nemam odgovor. Okrećem se na leđa jer me on gleda tako da se u meni budi želja da porazmislim o svom stavu o vezama na jednu noć. Valjda nisam nužno protiv njih. Samo mi to nikada nije predložio neko koga bih uzela u obzir.

Sve do sada. *Mislim*. Da li to on meni uopšte i predlaže? Nikada nisam umela da flertujem.

Pruž a ruku i hvata rub moje ležaljke. Jednim hitrim pokretom i uz vrlo malo napora, privlači moju ležaljku bliže sebi sve dok ne udari u njegovu.

Celo telo mi se koči. Sada mi je tako blizu da osećam vrelinu njegovog daha kako proseca hladni vazduh. Kad bih ga pogledala, lice bi mu bilo na svega nekoliko centimetara od mog. Ne želim da ga gledam, jer bi me verovatno poljubio a ja o tom tipu ne znam ništa, osim nekoliko golih istina. Ali to mi nimalo ne opterećuje savest kada on spušta svoju tešku šaku na moj stomak.

„Koliko bi daleko išla, Lili?“ Glas mu je dekadentan. Baršunast. Prožima me sve do nožnih prstiju.

„Ne znam“, šapućem.

Njegovi prsti počinju da puze prema rubu moje majice. Kreće da je lagano zadiže sve dok se ne ukazuje delić mog stomaka. „O, bože“, šapućem, osećajući kako se toplina njegove šake preliva na moj trbuh.

Iako znam da to nije pametno, opet se okrećem prema njemu i njegov pogled me u potpunosti opčinjava. On deluje kao da je pun nade, gladan i potpuno samouveren. Grize svoju donju usnu dok mu šaka mili ispod moje majice. Znam da oseća kako mi se srce koprca u grudima. Dođavola, verovatno ga i čuje.

„Da li je ovo predaleko?“, pita me.

Ne znam odakle je iskočila ova strana moje ličnosti, ali odmahujem glavom i odgovaram: „Ni izbliza.“

Iscerivši se, vrhovima prstiju dodiruje dno mog brushaltera, lagano ih prevlaćeci preko moje sada naježene kože.

Kapci mi se sami od sebe sklapaju, ali istog tog trenu prodorna zvonjava cepa tišinu. Ruka mu se koči kada oboje shvatamo da je to telefon. *Njegov telefon.*

Čelo mu pada na moje rame. „Majku mu.“

Mrštim se dok on izvlači ruku ispod moje majice. Nespretno vadi telefon iz džepa, pa ustaje i odlazi metar-dva od mene kako bi primio poziv.

„Doktor Kinkejd“, kaže. Pomno sluša, hvatajući se za vrat jednom rukom. „Šta je s Robertsom? Ne bi ni trebalo da sam dežurni.“ Opet je usledila tišina, a onda: „Dobro, daj mi deset minuta. Krećem.“

Završava razgovor i vraća telefon u džep. Kada se okreće da me pogleda, vidi se da je malo razočaran. Pokazuje vrata koja vode ka stepeništu. „Moram da...“

Klimam glavom. „U redu je.“

Gleda me na tren, a onda diže prst. „Ne mrdaj“, kaže, hvatajući se opet za telefon. Prilazi bliže i diže ga kao da će da me fotka. Skoro da se bunim i ne znajući zašto. Potpuno sam obučena, ali iz nekog razloga, ne osećam se tako.

Fotografiše me kako ležim, ruku opuštenu dignutih iznad glave. Nemam predstavu šta će da radi s tom fotkom, ali dopada mi se što ju je snimio. Dopada mi se što ga je obuzeo poriv da zapamti kako izgledam, iako zna da me nikada više neće videti.

On nekoliko sekundi zuri u fotografiju svog telefona i smeši se. Obuzima me blago iskušenje da fotografišem i ja njega, ali nisam sigurna da želim uspomenu na nekoga koga više nikada neću videti. Pomisao na to je pomalo depresivna.

„Drago mi je što smo se upoznali, Lili Blum. Nadam se da ćeš prkositi izgledima koji prate većinu snova i zapravo ostvariti svoje.“

Smešim mu se, podjednako rastužena i zbunjena zbog tog tipa. Nisam sigurna da sam ikada u životu bila s nekim poput njega – nekim ko živi potpuno drugačiji život i plaća porez po potpuno drugačijoj osnovici. Verovatno nikada više i neću. Ali prijatno sam iznenađena što sam videla da se ne razlikujemo baš toliko.

Zabluda potvrđena.

On na trenutak spušta pogled, a držanje mu je pomalo nesigurno. Kao da je rastrzan između želje da mi nešto kaže i potrebe da ode. Gleda me poslednji put – ovoga puta i ne trudeći se da prikrije osećanja. Po tome kako je stisnuo usne vidim da je razočaran, a onda se okreće i odlazi u suprotnom smeru. Otvara vrata i čujem kako se bat njegovih koraka gubi dok on juri niz stepenice. Opet sam sama na krovu, ali na moje iznenađenje, pomalo sam tužna zbog toga.

Drugo poglavlje

Lusi – *cimerka koja voli da peva* – jurca po dnevnoj sobi, tražeći ključeve, cipele i naočari za sunce. Sedim na kauču i otvaram kutije za cipele natrpane mojim starim stvarima, iz vremena kada sam živela kod roditelja. Pokupila sam ih kada sam se vratila kući na sahranu mog oca.

„Danas radiš?“, pita me Lusi.

„Ne. Na plaćenom sam odsustvu zbog žalosti do ponedeljka.“

Ona se ukopava u mestu. „Ponedeljka?“ Frkće. „Srećna kučko.“

„Da, Lusi. *Baš* sam srećna što mi je otac preminuo.“ Naravno, kazala sam to sarkastično, ali ipak se lecnem, shvatajući da i nisam bila previše sarkastična.

„Znaš šta sam htela da kažem“, mrmlja ona. Uzima tašnu i poskakuje na jednoj nozi navlačeći cipelu na drugu. „Noćas se ne vraćam kući. Prespavaću kod Aleksa.“ Vrata treskaju za njom.

Spolja gledano, nas dve imamo mnogo toga zajedničkog, ali osim što nosimo odeću iste veličine, što smo istih godina

i obe imamo imena od četiri slova koja počinju na *L* i završavaju se na *I*, nema ničega drugog zbog čega bismo postale nešto više od cimerki. Ali meni je to okej. Prilično je podnošljiva, ako se izuzme to što neprekidno peva. Uredna je i često je nema. Te dve stvari su među najbitnijim osobinama koje jedna cimerka može da ima.

Skidam poklopac s jedne kutije i baš tad mi zvoni mobilni. Pružam ruku preko kauča i uzimam ga. Videvši da me zove majka, nabijam lice u kauč i pretvaram se da urlam u jastuče.

Prinosim telefon uvu. „Zdravo?“

Nakon tri sekunde ćutanja čuje se: „Zdravo, Lili.“

Uzdišem i zavaljujem se u kauč. „Hej, mama.“ Zapravo sam iznenađena što mi se javila. Od sahrane je prošao tek jedan dan. To je trista šezdeset četiri dana ranije nego što sam očekivala da će mi se javiti.

„Kako si?“, pitam je.

Uzdiše dramatično. „Dobro“, kaže mi. „Tvoja strina i stric su se jutros vratili u Nebrasku. Ovo će biti prva noć koju ću provesti sama još od...“

„Mama, bićeš ti dobro“, kažem ja, pokušavajući da zvučim uvereno u to što pričam.

Ona predugo ćuti, a onda mi kaže: „Lili. Samo da znaš da ne treba da se stidiš zbog onoga što se juče desilo.“

Zastajem. *Ne stidim se. Ni najmanje.*

„Svima se povremeno dešava da se zalede. Nije trebalo da te izlažem tolikom pritisku, znajući koliko ti je sve teško palo. Trebalo je da kažem tvom stricu da to uradi.“

Sklapam oči. *Evo je opet.* Prikriva ono što ne želi da vidi. Prihvata na sebe krivicu iako nije njena. *Naravno* da je ubedila sebe kako sam se ja juče zaledila, pa zato ništa nisam rekla. *Naravno da jeste.* Nosila sam se mislju da joj kažem

da nisam pogrešila. Nisam se zaledila. Samo nisam imala ništa lepo da kažem o tom nebitnom čoveku kojeg je ona odabrala da mi bude otac.

Ali delimično ipak osećam grižu savesti zbog onog što sam uradila – naročito jer to nije trebalo da radim pred mojom majkom – pa sam prihvatila to što ona radi i pretvarala se da se sve desilo kao što ona kaže.

„Hvala, mama. Izvini što sam se ukočila.“

„Sve je u redu, Lili. Moram da prekinem, pošto treba da odem do Osiguravajućeg zavoda. Zakazali su mi sastanak o polisama tvog oca. Pozovi me sutra, važi?“

„Hoću“, kažem joj ja. „Volim te, mama.“

Prekidam vezu i bacam telefon preko kauča. Otvaram kutiju za cipele koja mi je stajala na krilu i vadim stvari iz nje. Na samom vrhu je malo drveno izdubljeno srce. Vrhovima prstiju prelazim preko njega i prisećam se noći kada sam ga dobila. Čim me sećanje na to obuzima, sklanjam ga. Nostalgija je čudna stvar.

Pomeram u stranu nešto starih pisama i isečaka iz novina. Ispod svega toga nalazim ono za šta sam gajila nadu da je u ovim kutijama. Ali gajila sam nadu i da *nije*.

Moji Elenini dnevnići.

Prelazim dlanovima po njima. U ovoj kutiji ih ima tri, ali rekla bih da ih je ukupno osam ili devet. Nisam ih čitala otkad sam poslednji put zapisala nešto u njima.

Odbijam da priznam da sam kao mlađa vodila dnevnik, jer je to takav kliše. Ubedila sam sebe da sam ja radila nešto kul, jer to tehnički nije bio dnevnik. Sve unose sam upućivala Elen Dedženeres, jer sam njenu emisiju počela da gledam od prvog emitovanja 2003. kada sam bila tek devojčica. Gledala sam je svakog dana posle škole i postala ubeđena da bi me Elen volela samo kad bi me upoznala. Redovno sam joj pisala

pisma sve do moje šesnaeste godine, ali pisala sam ih kao što bi neko drugi pisao dnevnik. Naravno da sam znala da Elen Dedženeres verovatno ne bi bilo ni nakraj pameti da čita zapise iz dnevnika tamo neke nepoznate devojke. Srećom, nisam poslala nijedan. Ali i dalje mi se dopadalo da sve što zapišem upućujem njoj, pa sam nastavila to da radim sve dok nisam u potpunosti prestala da ih pišem.

Otvorila sam još jednu kutiju i našla još dnevnika. Razvrstavam ih i nalazim dnevnik koji sam vodila kada mi je bilo petnaest godina. Otvaram ga, tražeći u njemu dan kada sam upoznala Atlasa. Pre nego što mi je on ušao u život, nije se dešavalo mnogo toga vrednog zapisivanja, ali nekako sam ispunila čitavih šest dnevnika pre nego što se on pojavio.

Zaklela sam se da ih nikada više neću čitati, ali otkad mi je otac preminuo, mnogo razmišljam o detinjstvu. Ako pročitam ove dnevničke, možda ću nekako smoći snage da mu oprostim. Premda se bojim da ću ga samo još više zamrzeti.

Zavaljujem se u kauč i počinjem da čitam.

Draga Elen,

Pre nego što ti ispričam šta se danas desilo, moram da ti kažem da sam dobila baš dobru ideju za novi segment tvoje emisije. Zove se „Elen kod kuće“.

Mislím da bi mnogo ljudi volelo da te vidi kada nisi na poslu. Uvek sam se pitala kakva si kada si kod kuće i kada je s tobom samo Porša, a nema kamera. Možda bi producenti mogli da joj daju kameru, pa da ti se ona ponekad prikrade i da te snimi dok radiš sasvim obične stvari, na primer gledaš TV, kuvaš ili pleviš baštu. Mogla bi da te snima svega nekoliko sekundi a da ti to ne znaš i da onda vrisne: „Elen kod kuće!“ i da te uplaši. To bi bilo pošteno, pošto ti toliko voliš da zbijaš šale.